

[Peter Nielsen.]

idet alle de, der må leve fra hånden og i munden, vil blive fuldt beskattet i forhold til andre. Skal vi derfor ind på et mere moderne skattesystem, der svarer til et samfund i fremgang, må vi både se på nye former for vareafgifter og på den direkte beskatning, således at skatterne altid går ind i samme takt som den almindelige velstandsstigning, og således at staten ikke gang på gang skal komme og forlange efterbetaling hos skatteyderne. Får vi en merværdiafgift i faste rammer og får en kildeskat, kan vi undgå disse buketter. En af ankerne mod kildeskatten er jo, at man øjeblikkelig kommer til at betale af en indtægtsstigning, medens man nu kan vente indtil 1½ år.

Den nuværende kredit er imidlertid dyr, den skal bl. a. nu betales med disse nye afgifter. De samme penge skal jo ind, uanset hvilke skatteformer man bruger. Her gør vi det — det må indrømmes — på en noget knudret og ujævn måde. Skal vi undgå den ujævne skatteform, må vi ikke alene have en merværdiafgift, men også en kildeskat, der så vil virke som en selvregulerende faktor i hele økonomien. Vi kunne have undgået denne buket, hvis vi havde fået merværdiafgift eller detailoms og måske på lidt længere sigt også kildeskat. Jeg håber derfor, at arbejdet med merværdiafgiften må blive fremmet så meget, at vi kan trøste os med, at dette er en af de sidste buketter, vi får, og samtidig trøste os med, at det ikke er en buket af kunstige blomster, der kan stå i årevis og kun i ny og næ skal støves af, men en buket af friske blomster, der vil gøre sin nytte en tid og så visne hen og dø. Man må dog ikke af den grund tro, at vi helt kan afskaffe punktskatterne ved overgang til merværdiafgift.

Mange vil vel rejse spørgsmålet — det sker antagelig også her i dag — om nu alt dette er nødvendigt, om staten ikke efterhånden har så store indtægter, og om vor finanslov ikke efterhånden bugner så meget, at en afmagringskur er påkrævet. Behøver staten at opkræve så mange flere penge i skatter og afgifter, end der er brug for til at dække statens udgifter? Jeg synes, det er godt og rigtigt at spare, især for dem, der har mulighed herfor, og selvfølgelig navnlig når

det er andre folks penge, man skal administrere.

Selvfølgelig skal staten spare, hvor den kan, men jeg tror, man ofte med den tale giver befolkningen en forkert opfattelse af de faktiske forhold; man foregøgler den noget, som ikke kan finde sted. Der er ikke noget at sige til, at en opposition vil prøve at stille en regering i så dårligt et lys som muligt; socialdemokraterne har heller aldrig lagt fingrene imellem, når det var dem, der var i opposition. Vi går heller ikke og tænker på, at den konservative generalkorrespondance skriver, at oplægget her ikke er anstændigt over for en opposition, hvis støtte er nødvendig for at redde landet ud af den økonomiske misere, som stort set den samme regering har ledt landet ud i. Ja, det er jo stort set og vel også nok fra agitationens overdrev ligesom den ofte hørte tale om de ødsle socialdemokrater, der bruger alle skatteydernes penge, og at det er regeringen, der er skyld i de høje skatter med påhæftede buketter. Man giver folk det indtryk eller prøver på det, at finansministeren får statskassen og alle skatter udleveret, og så kan han efter forgodtbefindende sidde og øse ud af pengene, som det passer ham. Sandheden er, at den økonomiske magt ligger i folketinget, og at finansministeren må administrere efter de love, der gives her; han står til ansvar over for folketingets finansvalg og kan ikke bruge en rød øre uden folketingets sanktion, og sådan skal det selvfølgelig også være under et folkestyre.

Vi har haft en socialdemokratisk ledet regering i over 10 år, og i den tid har vi hørt om de ødsle socialdemokrater og om, at statsudgifterne og dermed skatterne er steget år for år. Vi har hørt oppositionens tale om, at der bør spares og atter spares. Det er god og ordentlig tale, men det er jo kun blevet ved talen. Vi har faktisk aldrig set virkelig konkrete spareforslag fra oppositionen. Bevares, der har været ændringsforslag til tillægsbevillingslovforslaget, men i forhold til statsbudgettet har det kun været småforslag og som regel ikke om egentlige besparelser, men mere om udsættelse af visse anlægsarbejder. Det kan under visse forhold være klogt at udsætte afholdelsen af en udgift, men betænkeligt,